

SVANUĆE

Broj 2

Veljača 2015

First-class postage paid at Rutherford, NJ. Published by The Dawn Bible Students Association, 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073. \$12 per year.

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

www.dawnbible.com

ARGENTINA: A. Lupsor, Calle Almirante Brown 684, Monte

Grande C.P, 1842 Buenos Aires

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, P.O. Box 402, Rosanna,

Victoria 3084

BRAZIL: A Aurora, Caixa Postal 77204, Nova Iguaçu, Rio de Janeiro, CEP 26210-970

BRITISH ISLES: Associated Bible Students, 102 Broad Street, Chesham, HP5 3ED, England

CANADA: P.O. Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2 Canada

CROATIA: Kneza Branimira 18, 44010 Sisak

FRANCE: L'Aurore, 45, Avenue de Gouvieux, 60260, Lamorlaye

GERMANY: Tagesanbruch Bibelstudien- Vereinigung, Postfach 11 03, 64368 Ober-Ramstadt

GREECE: He Haravgi (The Dawn), 199 Railroad Avenue, East Rutherford, NJ 07073 USA

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine Street, Richmond Town, Bangalore 560025

SPAIN/ITALY: El Alba/Aurora, Associazione Studenti Biblici, Via Ferrara 42, 59100 Prato—Italia

Hrvatsko izdanje Članci u ovom broju uzeti su iz tekući broja časopisa „Svanuće“ na engleskom jeziku

SADRŽAJ

VRHUNCI SVANUĆE

Sigurnost Uskrsnuća 2

Međunarodne Biblijske Studije

Gozba i Post 20

Služenje Bližnjima, Služenje

Bogu 23

Služenje Najmanjem 26

Obučeni i Spremnici 28

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Nebeski Poziv 31

The Dawn – Svanuće

Croatian Edition – February 2015

First Issue published December 2013

Printed in USA

Sigurnost Uskrsnuća

„Jer ako nema uskrsnuća mrtvih, onda ni Krist nije uskrsnuo. A ako Krist nije uskrsnuo, naše je propovijedanje doista uzaludno i naša je vjera uzaludna.“ 1 Korinćanima 15:13, 14

ONOME tko ima potpuno pouzdanje u Božja obećanja, nada uskrsnuća bi mu trebala ove godine značiti više nego ikada prije. Jedino oni koji su tako blagoslovljeni vizijom vjere su u stanju proniknuti kroz mračne oblake sadašnjosti i gledati preko zamršenih problema današnjice u životodajne blagoslove Božje sutrašnjice. Vjera u Božja obećanja da će podignuti mrtve ojačana je činjenicom da je on u prošlosti upravo to učinio. Sa sigurnošću možemo reći s apostolom, „Ali činjenica je da je Krist uskrsnuo od mrtvih, on je prvina onih koji su umrli.“ (1.Kor. 15:20)

Postojala je veoma velika nada među Isusovim učenicima kad je on bio s njima u tijelu, poučavajući i čineći čuda, da se napokon trebaju ispuniti Božja obećanja što se tiče Mesije. Oni su bili Židovi, i on je bio njihov Mesija, o kojemu su bile obećane velike stvari. On je svakodnevno

pokazivao da su kroz njega djelovali božanski autoritet i moć za konačno ostvarenje svih Božjih dobrih nauma glede sinova ljudskih. On koji je liječio bolesne, čistio gubavce, istjerivao demone, i podizao mrtve mogao je zasigurno osloboditi njihov narod od Rimskog jarma. Učenici su bili sigurni u to da Izraelski Mesija, zajedno s njihovom pomoći, treba za kratkim uspostaviti davno obećano kraljevstvo Božje na zemlji.

Međutim, iznenada i neočekivano, Mesija je bio uzet od svojih učenika i razapet. Njihove zanosne nade i nadahnjujući snovi mora da su se razbili o zemlju. Njihov Gospodar, Učitelj i Gospodin bio je mrtav. Pomiješane emocije smutnje, razočarenja i tuge mora da su pogodile te gorljive sljedbenike Učitelja u danima užasne tame između vremena kada je Isus bio obješen na križ i jutra kada je anđeo koji je držao stražu kod njegovog groba objavio, „Nije ovdje jer je uskrsnuo.“ (Mat. 28:6) Ta razveseljavajuća vijest brzo se proširila od jednog učenika do drugog. Bilo je tu velikog veselja i ponovno oživljavanje nade s njihove strane.

PAVLOVO SVJEDOČANSTVO

U svom prvom pismu braći u Korint, Apostol Pavao navodi dokaze s kojima je bila ustanovljena činjenica o Isusovom uskrsnuću. On je rekao da se uskrsli Gospodin , „ukazao Kefi, a zatim dvanaestorici. Potom se ukazao braći, kojih je

bilo više od pet stotina zajedno. Većina njih još je živa, a neki su pomrli. Zatim se ukazao Jakovu, a onda svim apostolima. A posljednjem od svih ukazao se i meni, što mi je bilo kao da sam se prije vremena rodio.“ (1.Kor. 15:5-8)

Kao što apostol ukazuje, u njegovim su danima bili živi mnogi koji su osobno bili upoznati s Isusom dok je još bio u tijelu, i koji su ga vidjeli nakon što je bio podignut iz mrtvih. Svjedočanstvo tih vjernih svjedoka bilo je sasvim dovoljno da uvjeri nove vjernike u veliko čudo koje je Bog na djelu pokazao podižući Učitelja iz mrtvih. Očito je međutim da je bilo nekih u Ranoj Crkvi koji su sumnjali da bi itko osim Isusa mogao biti uskrsnut, jer apostol pita, „Kako to da neki među vama govore da nema uskrsnuća mrtvih?“ (redak 12)

Židovska sekta Saduceja nije vjerovala u uskrsnuće, i vjerovatno su neki iz te grupe došli među rane Kršćane. Oni su, vjerovatno, djelomično prihvatili Isusa kao Mesiju, međutim nisu bili spremni vjerovati u sve što je on naučavao niti u sve što su proroci prorekli u vezi njega, uključujući njegovo uskrsnuće. Boreći se s tim lažnim stanovištem, Pavao nastavlja pokazivati kako bi to moglo oduzeti cijeli temelj na kojem počivaju Kršćanska vjera i nada. To bi značilo, on zaključuje, da je čak i sam Isus, njihov vođa i Mesija, bio mrtav, a ne živ. To bi pak značilo da su svi koji su nosili svjedočanstvo o njegovom uskrsnuću bili lažni svjedoci. (reci 13-15)

Ako Krist nije uskrsnuo, Pavao nas dalje podsjeća, to znači da mi služimo izgubljenom slučaju, i da su naša progonstva kao njegovih sljedbenika besmislena. (redak 17) Pripadnici Rane Crkve riskirali su svoje živote kao Kristovi sljedbenici, ali zašto imati takav stav „izlagati se opasnosti svaki čas“ ako je Isus i dalje mrtav, i nema nade uskrsnuća za bilo koga tko je mrtav? Zašto se mi stoga „krtimo za mrtve,“ Pavao pita, ako se svijetu, za čiju korist u konačnici mi polažemo naše živote, time neće pomoći? (reci 29,30) Posvećeni Kristovi sljedbenici kršteni su kao simbol suobličenja Isusovoj smrti u nadi da će sudjelovati u uskrsnuću sličnom njegovom, međutim ne može postojati sličnosti uskrsnuću koje se nikad nije dogodilo.

Oni koji su zaspali u Kristu „propadoše“ ako nema uskrsnuća mrtvih, inzistira Pavao. (redak 18) To bi značilo da je Božji naum u davanju njegovog Sina da bude čovjekov Otkupitelj zacijelo promašio, jer za ne čitamo da „Bog tako uzljubi svijet te dade Sina svojega jedinorođenoga da svaki koji vjeruje u njega ne propadne, nego ima život vječni“? (Ivan 3:16) Kako je nedvojbeno Pavao prosudio, i kako bi jasno svaki Kristov sljedbenik trebao prosuditi, da njihova nada, isto tako kao i svijeta, ovisi o pokazivanju božanske moći u podizanju mrtvih. Apostol kaže da je naša sigurnost u Božju sposobnost da to učini u činjenici da je Isus postao „prvina onih koji usnuše.“ (1 Kor. 15:20)

SLIČNOST S NAŠIM VREMENOM

Kad je Isus bio uzet od svojih učenika i razapet, oni su bili zbunjeni i obeshrabreni zato što nisu razumjeli božanski program koji se izvršavao kroz njega. Danas je većina svijeta zbunjena sa razvojem događaja koji prijete da unište, ili barem značajno oslabe, ono na što se gledalo kao na dugotrajne Kršćanske institucije. Poteškoća sada, kao i onda, je opći neuspjeh da se razumije ono što sačinjava sadašnji Božji naum na zemlji.

Isus je bio Mesija, i učenici su u to vjerovali. Osim toga, oni su vjerovali da on treba uspostaviti svijetom raširenu vladavinu, i da oni trebaju imati udijela s njim u slavi tog kraljevstva. Oni nisu razumjeli da on najprije mora trpjeti i umrijeti kao čovjekov Otkupitelj. Oni su to kasnije naučili, i tada su se radovali u Kristovom križu, i što je njegova prolivena krv značila za njih, i što će kasnije značiti za sve čovječanstvo.

Ubrzo nakon što su apostoli zaspali u smrti, crkva je postepeno razvila ideju da Mesijansko kraljevstvo treba biti upostavljeno ovdje i sada, bez čekanja da se Isus Krist vrati kao zakoniti kralj. Ta pogrešna teorija propustila je uzeti u obzir veoma važnu fazu Božjeg plana, naime, patnju i smrt članova Kristovog tijela – malog stada – koje treba biti upotpunjeno prije nego slavna Kristova vladavina kraljevstva može početi.

Većina onih koji ispovijedaju Kršćanstvo spotakla se na istu tu istinu što se tiče sljedbenika Učitelja, kao što su se rani učenici spotakli što se tiče samog Učitelja. Dvojici učenika na putu za Emaus, Isus je objasnio da je prije svega bilo nužno da Krist treba trpjeti, a zatim ući u svoju slavu. (Luka 24:13-32) Oni su shvatili misao i radovali su se u njenim posljedicama. Oni su kasnije naučili da Kristove patnje nisu bile završene na Kalvariji, zato jer su također uključivale one članova njegovog „tijela.“ Stoga, slava kraljevstva i dalje mora čekati sve dok „tijelo Kristovo“ ne bude potpuno. (1.Kor. 12:12,27) Ne dugo nakon vremena apostola, ovu se važnu istinu izgubilo iz vida, i zatim su uslijedili, kao posljedica, promašeni naponi izvjesnih ambicioznih članova crkve da uspostave slavu kraljevstva prije vremena.

Gledano s današnje točke gledišta, očito je da ti naponi nisu ostvarili svrhe koje su izložene u Bibliji što se tiče Kristovog kraljevstva. Tradicionalne kršćanske denominacije izgubile su mnogo od svoje nekadašnje moći i utjecaja, i nacije koje su jednom izgradili i podržavali bile su rascjepkane i ozbiljno oslabljene. Mnogi se zbog toga pitaju, da li je Kršćanstvo doživjelo neuspjeh. Zasigurno, vjera iskrenih posjetitelja crkvi u sposobnost Kršćanstva da spasi svijet iz sadašnjih poteškoća i zbrke slabi. Baš kao što su pogrešna očekivanja učenika što se tiče Isusa propala onda kad je on bio raspet, tako i lažna očekivanja mnogih

Kršćana danas propadaju. Baš kao što su nade učenika bile pogrešne zato što nisu uzeli u obzir nužnost Isusove patnje i smrti, nade i mnogih danas su pogrešne zato što propuštaju razabrati nužnost patnje i smrti članova „tijela Kristovog.“

Danas je svijet ispunjen tamom i zlim slutnjama, međutim Bog je i dalje u stanju činiti čuda. Isusovo uskrsnuće bilo je samo početak programa čuda, koji će, kada bude bio potpun donijeti mir, zdravlje, sreću i vječni život svem čovječanstvu, uključujući one koji su sada mrtvi. To je utješno zasiguranje koje bi, zbog stvarnosti Isusovog uskrsnuća, trebalo prožimati srce svakog od njegovih sljedbenika, unatoč nevoljama koje se povećavaju posvuda u svijetu. Isus je zaista bio podignut iz mrtvih, i postao „prvina onih koji usnuše.“ (1.Kor. 15:20; Ivan 5:28; Djela 17:31)

SMRT U ADAMU, ŽIVOT U KRISTU

Isus je umro kao otkupitelj Adama i njegove rase. Zato apostol objašnjava da kao „što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni.“ (1.Kor. 15:22) Slabi u vjeri mogu tvrditi da je to lijepa teorija, ali da to neće biti izvršeno kako je Pavao opisao u tom retku. Ako je Bog mogao upotrijebiti svoju moć da prije gotovo dvadeset stoljeća podigne Isusa iz mrtvih, zašto ne bi bilo očitovanja te moći u korist onih za koje je Krist umro? Ako svi u Kristu trebaju biti oživljeni

zašto se smrt nastavlja sa nesmanjenim intenzitetom na zemlji?

To su razumna pitanja, i Pavao odgovara na njih. Nakon što nam kaže da je kroz Krista pružen život za Adamsku rasu, on zatim dodaje: „Ali svatko svojim redom: prvina Krist, potom oni koji su Kristovi o njegovu dolasku.“ (redak 23) Kad nam Pavao kaže da je Isus, kod svog uskrsnuća, postao „prvina“ od onih koji su zaspali, on očito ukazuje na samog Isusa. Međutim, kada objašnjava redoslijed uskrsnuća i koristi izraz „prvina Krist,“ on ne ukazuje samo na Isusa, nego također i na članove njegovog „tijela,“ njegove posvećene sljedbenike.

Pažljivo proučavanje 1.Korinćanima, 12 poglavlje, i Gal. 3:27-29, otkriva da „Krist“ nije jedan ud, nego mnogi, i da je Isus Glava nad tim „mnogim udovima“ koji sačinjavaju njegovo „tijelo.“ Svi oni sudjeluju u „prvom uskrsnuću.“ (Otkr. 20:6) U Jakovu 1:18 na njih se ukazuje kao na vrstu „neke prvine od njegovih stvorova.“ U Rim. 6:5 obećano im je da ako su zajedno sjedinjeni sličnošću na smrt njegovu, isto će tako biti i sjedinjeni i sličnošću na njegovo uskrsnuće. Prema tome uskrsnuće „prvine Krista,“ nije kompletno sve dok svi članovi „tijela“ Kristovog nisu podignuti iz mrtvih i ujedinjeni s njim.

PRVINE, PRINOS BOGU

„Prvine“ su terminologija temeljena na Božjem ophođenju sa Izraelom tijekom Starozavjetnih vremena. Zahtijev njegovog Zakona bio je da „prvine“ žetve budu korištene kao prinos Gospodinu. (Vidi 3.Moj. 23:9-21) U tom uređenju nisu bile samo prvine općenito, (redak 17) nego i ono što je bilo nazvano „snop (prva rukovet) prvina.“ (reci 10,11) U skladu s tim možemo misliti o Isusu kao o „snopu“ ili „prvoj rukoveti“ prvina, i o članovima njegovog tijela kao preostalim prvinama u uskrsnuću.

Kao što su prvine Izraelske žetve bile predstavljene Gospodinu kao prinos, tako se i Isus, prvina uskrsnuća, isto tako kao i članovi njegovog tijela, prinio na žrtvu Bogu. Isus se je vjerno prinio Bogu i bio je prihvaćen kao Otkupitelj svijeta. Njegovi su sljedbenici pozvani da trpe i umru s njim žrtveno, s obećanjem budu li vjerni da će živjeti i vladati s njim.

Prinošenje članova Kristovog tijela Bogu na žrtvu nastavilo se kroz sva stoljeća od Dana Pedesetnice – pedeset dana nakon Isusovog uskrsnuća – sve do sada. Uskrsnuće preostalog čovječanstva ne može započeti sve dok to djelo nije potpuno, i sve prvine podignute iz mrtvih i sjedinjene sa Isusom.

„POTOM“

„Potom oni koji su Kristovi o njegovu dolasku“ – to jest, nakon što je uskrsnuće „prvine

Krista“ gotovo, tada slijedi uskrsnuće čovječanstva općenito. (1.Kor. 15:23) Jasnoća ove misli je donekle zaklonjena s korištenjem riječi „dolazak“ u prijevodu Grčke riječi parousia. Tu bi se riječ uvijek trebalo prevesti sa „prisutnost,“ i ovdje se to ne odnosi na trenutak Kristovog dolaska, nego na cijelo razdoblje njegove druge prisutnosti, uključujući razdoblje njegove kraljevske vladavine.

Da je ovo ispravna misao jasno je pokazano u sljedećim recima, koji glase, „Jer on treba kraljevati dok ne položi sve neprijatelje pod noge svoje. Posljednji neprijatelj koji se zbacuje bit će smrt.“ (reci 25,26) Oni koji su „Kristovi“ tijekom, njegove prisutnosti nisu ujedno i oni koji su već spomenuti kao prvine. Umjesto toga, to su oni koji će nakon što prvine budu gotove, na temelju prihvaćanja Isusa kao njihovog Otkupitelja i poslušnošću zakonima Mesijanskog kraljevstva, primiti vječni život kroz njega. Svi takvi „u Kristu će biti oživljeni.“ (1.Kor. 15:22)

Razlika između članova Kristovog tijela, „prvina,“ i onih kojima je tijekom njegove kraljevske vladavine dan život, je dalje naglašena s apostolovim objašnjenjem načina na koji su mrtvi podignuti. „Ali reći će netko,“ nastavlja Pavao, „Kako uskrsavaju mrtvi? S kakvim li tijelom dolaze?“ (redak 35) U odgovoru na to pitanje definitivno nam je dano razumijevanje da će prilikom uskrsnuća neki – „prvine“- primiti duhovna, ili nebeska, tijela, a drugi – ostatak

čovječanstva – će primiti ljudska, ili zemaljska tijela.

DVIJE SLAVE I DVA ADAMA

U uskrsnuću, Pavao objašnjava, „Ima i tjelesa nebeskih i tjelesa zemaljskih.“ Zatim nam on nastavlja govoriti nešto o različitoj slavi koja postoji u tom uređenju, govoreći da „druga je slava nebeskih, a druga zemaljskih...Tako i uskrsnuće mrtvih.“ (reci 40,42) David je u psalmima ukazao na „slavu zemaljsku,“ gdje govori o prvobitnom stvaranju čovjeka i objašnjava da ga je Bog „slavom i čašću okrunio.“ (Ps. 8:5)

Pavao je na drugim mjestima na „slavu nebeskih“, što je nada Kristovih sljedbenika, ukazao kao na „nadu slave Božje“ i kao na „Krist u vama, nada slave.“ (Rim. 5:2; Kol. 1:27) On nam također govori da je to slava koja je bila nagovještena sa sjajem Mojsijevog lica kad je sišao sa gore prilikom davanja Zakona na gori Sinaj. U zadnjem retku ovog poglavlja Pavao objašnjava da smo mi bili pripremljeni za i preobraženi u tu slavu utjecajem Božjeg Svetog Duha, koji se odražava na nas kroz Božju riječ. (1.Kor. 3:7-18)

Stvar oko dvije slave je nadalje pojašnjena Pavlovim ukazivanjem na dva Adama – naime, „prvi čovjek“ i „Gospodin s neba.“ Prvi Adam bio je zemaljski, apostol objašnjava, međutim posljednji Adam je duhovno biće, budući je bio uzvišen u nebesku slavu u vrijeme svog uskrsnuća iz mrtvih

kao prvi od prvina. Ostatak prvina postat će poput njega. Pavao objašnjava da kao što „nosimo obličje onoga koji je načinjen od praha“ – to jest, oni koji će sačinjavati Kristovo tijelo, po prirodi su ljudska bića – „nositi ćemo i obličje onoga koji je nebeski...Tijelo i krv ne mogu naslijediti kraljevstvo Božje.“ (1 Kor. 15:45-50)

NEBESKA SLAVA

Kao ljudska bića mi ne možemo shvatiti nebesku slavu. Apostol Ivan kaže da se „još nije pokazalo što ćemo biti. Znamo da ćemo, kad se on pokaže, biti poput njega, jer ćemo ga vidjeti upravo onakvog kakav jest.“ (1.Ivan. 3:2) Pavao je imao kratak pogled na proslavljenog Isusa u vrijeme kad se obratio na putu za Damask, videći ga kao da „se rodio prije vremena.“ (1.Kor. 15:8) Međutim cijelo Kristovo tijelo, kad je „rođeno“ u nebesku slavu vidjet će Isusa „kao što jest,“ i biti će „poput njega.“

Pavao sažima pouku o uzvišenju članova Kristovog tijela u nebesku slavu u prvom uskrsnuću, opisujući ga tako da se ovo „raspadljivo“ oblači u „neraspadljivo,“ i ovo „smrtno“ u „besmrtnost.“ Čovječanstvu neće biti ispunjena veličanstvena obećanja o obnovi njihove izgubljene zemaljske slave sve dok ne bude bilo dovršeno ovo uskrsnuće i proslavljenje klase prvina na kraju ovog doba žrtve. Zasiguravajući nam tom, međutim, Apostol nastavlja, „Tada će se obistiniti riječi koje su napisane: Smrt je uništena zauvijek.

Smrti gdje je pobjeda tvoja? Smrti gdje je žalac tvoj?“ (1 Kor. 15:54,55)

POBJEDA NAD SMRTI OBEĆANA

Obećanje koje je Pavao citirao, „Smrt je uništena zauvijek,“ je zapisano u Iza. 25:8. Rec 6-9 u tom poglavlju su predivan opis blagoslova Mesijanskog kraljestva koji će doći svijetu. Ovdje je Kristovo kraljevstvo simbolizirano sa „gorom,“ na kojoj će Bog napraviti „svim narodima gozbu od jela biranih.“ To je isto kraljevstvo koje je spomenuo Pavao u kojem on kaže Krist „treba kraljevati sve dok Bog ne položi sve neprijatelje pod noge njegove.“

Izaija nam u svom proročanstvu govori o uništenju tih neprijatelja, govoreći da će Gospodin „obrisati suze sa svakoga lica,“ „progutati smrt zauvijek,“ i ukloniti „sramotu s naroda svojega...po svoj zemlji.“ Ova zadnja izjava jasno locira da se ispunjenje obećanja događa na zemlji, i neupitno ukazuje da je obećano gutanje smrti u pobjedi ukazivanje na uništenje smrti koje se događa tijekom Kristove vladavine, kako je istaknuo Pavao u 1 Kor. 15:25,26.

Pavlova daljnja izjava, „Smrti gdje je pobjeda tvoja? Smrti gdje je žalac tvoj?“ uzeta je iz Hoš. 13:14. To je također božansko obećanje života čovječanstvu općenito, omogućeno Kristovim otkupiteljskim djelom. Ono se još nije ispunilo. Kao i mnoga druga kraljevska obećanja i u Starom i u

Novom Zavjetu, njegovo ispunjenje mora čekati da klasa prvina bude potpuna. Tada, kada svi od „skupštine prvorodenaca zapisanih na nebesima,“ budu promjenjeni iz zemaljske u nebesku slavu, iz smrtnosti u besmrtnost, uslijedit će Mesijansko kraljevsko djelo uništavanja smrti i groba. (Hebr. 12:23)

BOG DAJE POBJEDU

Nikakvo čudo da apostol zaključuje ovo poglavlje u pobjedničkom tonu, „Ali hvala Bogu što nam daje pobjedu po našem Gospodinu Isusu Kristu! Zato, braćo moja ljubljena, budite postojani, nepokolebljivi, uvijek zaokupljeni djelom Gospodinovim, znajući da vaš trud u Gospodinu nije uzaludan.“ (1.Kor. 15:57,58) Od kad se Isus vratio na nebo, i apostoli zaspali u smrti, često je izgledalo kao da neće biti prave pobjede Kristove stvari na zemlji. Često se činilo kao da je trud Kršćanina bio uzaludan. Pavao kaže, to nije tako.

Biti će slavna pobjeda. Kao prvo, biti će pobjeda članova Kristovog tijela nad smrti – najveća od svih pobjeda, zato što će oni biti uzvišeni u besmrtnost s njim. Međutim, to neće biti kraj pobjede. „Potom,“ tijekom razdoblja Kristovog kraljevstva, „svi koji su u grobovima čut će glas njegov, i izaći, i „posljednji neprijatelj“ – smrt – „bit će uništena.“ (Ivan 5:28,29; 1 Kor. 15:26)

Da će biti sveopće buđenje mrtvih jasno je naznačeno mnogim obećanjima i proročanstvima. Sodomljani su bili uništeni radi svoje zloće, međutim prorok nam jamči da će oni biti obnovljeni u svoje „prijasnje stanje.“ (Ezek. 16:55) Isus nam, u stvari, kaže da će biti „lakše“ za Sodomu u dan sudnji nego Židovima koji su ga odbacili u vrijeme njegovog prvog dolaska. (Mat. 11:24) Međutim biti će „lakše“ i za Židove također, jer nakon što završi djelo ovog doba, „sav će Izrael biti spašen.“ To spasenje je obećano čak onim nevjerujućim Židovima koji su bili odbačeni od božanske naklonosti zbog njihovog odbacivanja Krista. (Rim. 11:26)

NE UNIVERZALNO SPASENJE

Važno je zapaziti da nema ničega u prethodnim obećanjima da ukazuje da će svaka osoba biti vječno spašena od smrti. Ono što obećanja znače jednostavo je to da će svi imati punu priliku za spasenje – koju je u sadašnjem životu imala samo nekolicina. Isus je rekao da Sodomljani ne bi bili uništeni da su imali istu priliku koja je bila dana Židovima. To znači da Sodomljani nisu imali punu priliku. On je također rekao da bi se ljudi Tira i Sidona davno pokajali da je on tamo napravio čuda poput onih u Korozeinu u Betsaidi. Petar i Pavao nas obojica obavještavaju da su Židovi u neznanju odbacili Isusa, što pokazuje da premda su imali bolju priliku od Sodomljana i onih iz Tira i

Sidona, ipak čak ni oni nisu imali punu priliku. (Mat. 11:21-24; Djela 3:17; 1 Kor. 2:8)

U 1 Tim. 2:4 rečeno nam je da je Božja volja da svi budu spašeni i da dođu do točne spoznaje istine. Ovo je spasenje koje prethodi spoznaji, i očito ukazuje na buđenje čovječanstva iz smrtnog sna da bi mogli biti prosvjetljeni. Vječno spasenje svih tih tako izbavljenih iz Adamske smrti ovisit će o njihovom prihvaćanju Isusa kao njihovog Otkupitelja, i poslušnosti od srca zakonima njegovog kraljevstva. Petar što se toga tiče objavljuje da „svaka duša koja ne poslušna (pokloni pažnju) tog Proroka biti će pogubljena i tako odstranjena iz naroda.“ (Djela 3:20-23)

Isus upravo na to ukazuje kada nam u Ivanu 5:29 kaže da će oni koji su činili zlo, poput Sodomljana, Židova, i u većoj ili u manjoj mjeri, svi od palog čovječanstva, izići na „uskrsnuće suda.“ (Tako taj redak prevode brojni prijevodni) Grčka riječ koju je ovdje Isus koristio, a koja je krivo prevedena „osuda“ u nekim prijevodima, je „krisis,“ koja ima isto značenje kao i naša riječ kriza – naime, ispit ili probno razdoblje. Na primjer, kada pacijent pogođen nekom bolešću prolazi krizu to znači da je prošao kritično razdoblje bolesti, i da će mu biti dobro. Ako tijekom tog razdoblja krize, stvari krenu na gore, pacijent obično umire.

U Mesijanskom kraljevstvu, mrtvi će biti probuđeni iz smrtnog sna da bi bili testirani, i na temelju toga kako će reagirati u toj „krizi“ utvrdit će

se da li će ili neće živjeti zauvijek ili biti odrezani u „drugoj smrti.“ (Otkr. 21:8) Iz tog se razloga o tom razdoblju Kristove kraljevske vladavine govori kao o Sudnjem Danu, ili kako Pavao izlaže stvar, „dan“ tijekom kojega će Bog „suditi svijetu u pravednosti.“ (Djela 17:31) Tijekom tog vremena će čovječanstvo biti na suđenju, temelj kojega će biti spoznaja istine koja će tada biti toliko jasna da nitko neće imati razloga da pogriješi. (Iza. 11:9; 35:8; Hab. 2:14)

Danas ljudima nije dostupna takva jasna spoznaja. Činjenica da bi Kršćanin mogao pokušati objasniti istinu drugome ne znači da je takvom pojedincu bila dana poštena prilika za spasenje. Samo Bog zna što stoji na putu nečijeg prihvaćanja Istine. Tijekom stoljeća sadašnjeg doba, najveća od prepreka bile su neispravne metode korištene za objavljivanje Evandeoske poruke, i ozbiljna progonstva koja su snašla one koji je nisu prihvatili. Utjecaj prijevernih zabluda i lažnih učenja je također sprečavalo da čovjek cijeni Sveto Pismo. Međutim, nasljedstvo, okruženje, okolina su često stajali na putu.

Sve te zapreke i mnoge druge postoje čak u zemljama gdje se propovijedalo o Kristovom imenu. Osim toga, velika većina ljudske obitelji nikada nije čula o Isusu, čak ni na iskrivljen i nejasan način. Božja je volja da će svi oni biti probuđeni iz smrtnog sna i doći do jasne spoznaje istine. Ta puna, savršena spoznaja biti će dana

ljudima u vrijeme kada će Sotona, veliki Varalica, biti vezan – kada neće biti dopušteni protivni utjecaji bilo koje vrste, da stoje na putu prihvatanja.

Pod takvim povoljnim kraljevskim utjecajima, čista spoznaja o Gospodinu biti će toliko univerzalna da neće biti potrebno da bilo tko kaže svom bližnjem, „Upoznajte Jehovu! Jer oni će me svi poznavati, od najmanjega do najvećega, kaže Jehova.“ (Jer. 31:34)

Jedino će tada čovječanstvo imati spoznaju i sposobnost da donesu u potpunosti informiranu odluku o tome hoće li služiti i biti poslušni. Ako, nakon što su bili dani puna spoznaja i prilika, bilo tko izabere služiti zlu, oni će biti „odrezani“ u drugoj smrti.

Srećom, mi vjerujemo da će to biti samo nekolicina. Umjesto toga, velika će većina proći uspješno to razdoblje „krisis,“ u potpunosti naučivši cijeniti i služiti Bogu i njegovim pravednim zakonima sa svim svojim srcem. O njima Biblija svjedoči, „Evo šatora Božjeg među ljudima! Bog će prebivati s njima i oni će biti narod njegov i sam Bog bit će s njima.“ (Otkr. 21:3)

Gozba i Post

Ključni redak: "A ti, kad postiš, namaži glavu svoju i umij lice svoje, da ne vide ljudi da postiš, nego Otac tvoj koji je u tajnosti. Tada će ti Otac tvoj, koji vidi u tajnosti, uzvratiti."
Matej 6:17, 18

Izabrani tekstovi:
Danijel 1:5, 8-17; Matej 6:16-18

POSTOJI DOSLJEDNOST koja se odražava u pobožnim pobudama i primjerima zapisanima i u Starom i Novom Zavjetu. Jedan takav primjer bavi se sa prikladnošću pošćenja kao načina da se još više približi Bogu.

Danijel i tri mladića, njegovi pobožni drugovi bili su deportirani u Babilon otprilike jedanaest godina prije naknadnog svrgnuća Jude po kralju Nebukadnezaru. Oni se nisu željeli onečistiti jedući kraljevu bogatu hranu, kada im je ista bila ponuđena kao dio posebne obuke kroz koju ih se pripremalo za veće uloge u Babilonskoj vladavini. Djelujući kao glasnogovornik za četvoricu Hebreja koji su štovali Jehovu, Danijel je zatražio od poglavara eunuha izuzeće od jedenja hrane koja nije bila odobrena od Izraelskog zakona. On je umjesto toga, predložio test za deset dana tijekom kojih bi jeli jedino povrće i pili vodu.

Ta molba bila je odobrena, i premda Hebreji nisu imali totalni post, oni su se suzdržali od konzumiranja delicija posluženih drugima. Na kraju deset dana, izgled njihove kože bio je daleko bolji od onoga nežidovskih zarobljenika koji su jeli kraljevsko meso i pili njegovo vino. Kao posljedica njihove vjernosti pravednim načelima, uključujući uzdržavanje od onoga što ih je moglo onečistiti, Bog je blagoslovio Danijela i njegovu Hebrejsku braću s velikom spoznajom, mudrošću i vještinom, koje su oni učinkovito koristili postičući ugled kao vođe u stranoj zemlji. (Dan. 1:3-20)

Kao najveći Božji sluga, Isus se dotaknuo područja koja uključuju davanje milostinje i molitve. Obje te prednosti, izvršene u iskrenosti, Bog će veoma vrednovati. Međutim, Gospodin je također upozorio protiv licemjerstva povezanog sa izvršavanjem dobrotvornih djela u svrhu da pojedinac dobije priznanje od drugih za svoju velikodušnost, ili čak upućivanja molitvi kao ispraznih ponavljanja kako bi se impresioniralo one koji to slušaju. Što se tiče ovog posljednjeg primjera, naš je Gospodin iznio molitvu koja bi mogla služiti kao vodič kojeg bi njegovi učenici mogli slijediti u svom pristupanju Nebeskom Ocu. (Mat. 6:1-15)

U našem ključnom retku Isus ukorava s obzirom na post. On kori one koji bi mogli pokušati izobličenošću svog lica stvoriti žalosno lice kako bi

svoje uzdržavanje od hrane učinili očitim drugima kao dokaz njihove odanosti Bogu.

Kao Kristovi sljedbenici, mi bi smo trebali željeti komunicirati s Bogom u duhu svetosti. Učitelj je nakon svog krštenja bio toliko zaokupljen sa razumijevanjem i vršenjem volje svog Oca da se je povukao u pustinju, posteći četrdeset dana i noći. Bilo bi isto tako prikladno i za nas, posebice ako prolazimo kroz posebne kušnje, da povremeno jedemo vrlo jednostavnu hranu, ili čak da se na neko vrijeme suzdržimo od hrane općenito. Takvo privremeno lišavanje tijela nam može dati veće samosvladavanje, dok nastojimo dobiti božanski savjet dok se nastojimo približiti još više našem Stvoritelju. Ako nam je to od koristi, učinimo to privatno a ne u duhu Farizeja opisanom u jednoj od usporedbi našeg Gospodina. (Luka 18:9-14)

Služenje Bližnjima, Služenje Bogu

Ključni redak: „Što misliš, koji je od ove trojice bio bližnji čovjeku koji je upao među razbojnike? On je odgovorio: Onaj koji mu je iskazao milosrđe. Tada mu je Isus rekao: Idi pa i ti čini tako!“
Luka 10:36, 37

Izabrani tekst:
Luka 10:25-37

PREMA KRAJU Isusove zemaljske službe, on se suočio sa povećanim protivljenjem od uglednih Izraelskih vođa. Oni su, na svaki mogući način, tražili načina da ga diskreditiraju zbog njegove popularnosti među običnim narodom.

Jednom takvom prilikom, pravnik koji je bio stručnjak u učenjima Mojsijevog Zakona,

nastojao je uhvatiti u stupicu Učitelja tako da ga uključi u raspravu. „I gle, neki je zakonoznanac ustao i upitao ga u namjeri da ga iskuša: “Učitelju, što mi je činiti da naslijedim vječni život?” A on mu je rekao: “Što je napisano u Zakonu? Što ondje čitaš?” Čovjek mu je odgovorio: “‘Ljubi Jehovu, Boga svojega, svim srcem svojim i svom dušom svojom i svom snagom svojom i svim umom svojim’ i ‘bližnjega svojeg kao samoga sebe’!” (Luka 10:25-27)

Naš je Gospodin tada potvrdio pravnikov odgovor kao točan i dodao je da ako bude držao Zakon da bude dobio život. Ovaj je odgovor stavio ispitivača u vrlo složen položaj, jer iako su Pismoznanci i Farizeji izvanjski tvrdili da su držali Zakon, kao nesavršenim ljudskim bićima bilo im je nemoguće činiti to savršeno. Ipak, u nastojanju da se opravda, pravnik je upitao Isusa tako bi mogao biti njegov bližnji. (reci 28,29)

Isus je odgovorio na to pitanje ispričavši usporedbu. Ona je govorila o čovjeku koji je putovao u Jerihon, i kojega su na putu napali lopovi i ostavili ga napola mrtva. Židovski svećenik i Levit prošli su mimo njega a da mu nisu pružili nikakvu pomoć. Tada je naišao Samarićanin, i ispunjen samilošću, pružio prvu pomoć ozlijeđenom čovjeku. Odnio ga je u neko svratište i pobrinuo se za to da mu se pruži briga dok se ne oporavi toliko da se može vratiti svojoj kući. (reci 30-35)

Isus je u našem ključnom retku upitao, koji se od pojedinaca u usporedbi pokazao bližnjim čovjeku kojega su napali lopovi. Kad je pravnik odgovorio da je to bio onaj koji je pokazao milosrđe prema žrtvi, Krist mu je rekao da bi i on trebao činiti slično.

Ova pouka oslikava načelo da je ljubav ispunjenje Zakona, za razliku od njegovanja stava izražene superiornosti nad drugima. (Rim. 13:10) Samarićanin u gornjoj usporedbi je bio stranac, barem kad su Židovi u pitanju, međutim on je bio

taj koji je pokazao svojstvo milosrđa koje se zahtijevalo od svih onih koji su se željeli pokazati prihvatljivima Bogu.

Kao vjernici koji nastoje očitovati sveto vladanje, trebali bi smo prepoznati da su djela dobrote i službe, posebno pripadnicima Kristovog tijela, izrazi milosrđa našeg Nebeskog Oca prema nama. (Gal. 6:10) Kada pokazujemo djela dobrote u korist drugih, mi oponašamo Nebeskog Oca. Upravo je njegovo obilno milosrđe učinilo pripremu za naše otkupljenje i pozivanje da postanemo članovima njegove božanske obitelji. „Zahvaljujte Jehovi, jer je dobar – jer dovijeka traje vjerna ljubav njegova.“ (Ps. 136:1)

Služenje Najmanjem

***Ključni redak: „A kralj će im odgovoriti: Zaista kažem vam, što god ste učinili jednom od ove moje najmanje braće, meni ste učinili.“
Matej 25:40***

***Izabrani tekst:
Matej 25:31-46***

TIJEKOM SVOJE zemaljske službe naš se Gospodin ponizio sve do smrti na križu. Kao posljedica toga, bila je omogućena prilika za sve čovječanstvo da bude uskrsnuto od smrtne kazne koja je došla na ljudstvo zbog Adamovog prvobitnog grijeha. (Filip. 2:8) Osim toga, Božja je želja bila da bude „malo stado“ vjernih sljedbenika koji trebaju biti povezani sa Kristom Isusom u blagosiljanju svih naroda na zemlji tijekom njegovog kraljevstva.

Današnja pouka uključuje budući sud za ljudsku obitelj. Taj će proces za svoje dovršenje zahtijevati tisuću godina. Na kraju tog vremena biti će donešena odluka za svakog pojedinog pripadnika čovječanstva s obzirom na njihov konačni udes. (Otkr. 20:4, 6)

Na početku Isusove usporedbe o ovcama i jarcima, mi zapažamo da su oni koji su bili vjerni Kristovi sljedbenici u ovom životu već primili nebesku nagradu. Oni će biti povezani sa svojim Gospodinom u slavnom kraljevstvu pravednosti.

„ Kad Sin čovječji stigne u slavi svojoj i svi anđeli s njim, tada će sjesti na slavno prijestolje svoje. I svi će se narodi skupiti pred njim i on će odvojiti ljude jedne od drugih, kao što pastir odvaja ovce od jaraca.“ (Mat. 25:31,32)

Isus je naznačio da ovce trebaju naslijediti kraljevstvo, dok jarci trebaju biti uništeni. (reci 34,41) Razlog za te odluke leži u činjenici da su ovce služile Gospodinovim potrebama i primile njegovo priznanje, dok su jarci propustili pružiti bilo kakvu pomoć. Njih se stoga smatra odbačenima zbog njihovog sebičnog stava. (reci 37-39, 44)

Budući da niti ovce niti jarci nisu imali prilike hoditi s Kristom tijekom njegovog boravka na zemlji, obje su grupe zbunjene u vezi s time kako su mu onda pomogli ili propustili pomoći mu u njegovo vrijeme potrebe. Zaključak leži u tome da će tijekom kraljevstva, biti prilika da se pomogne blagosloviti ili ignorirati druge pripadnike ljudske obitelji kada budu bili probuđeni iz smrtnog sna.

Naš ključni redak ukazuje da će ovce zaslužiti vječni život zato što će Gospodin smatrati njihova djela u pomaganju suputnicima na uzvišenom putu svetosti kao da je to nešto učinjeno njemu osobno.

Premda je postavka ove usporedbe tijekom kraljevstva kada će čovječanstvo biti suđeno dostojnim ili nedostojnim vječnog života na zemlji, ona također sadrži pouku za one koji nastoje biti Kristovim sljedbenicima tijekom ovog

Evandeoskog Doba. Kada zapazimo slabosti, kušnje, i iskušenja kod naših suvjernika, imajmo na umu, da smo i mi također podložni napadima svijeta, tijela i Protivnika. Naša suosjećajna želja da pomognemo drugima pokazat će naše cijenjenje za prednost pružanja pomoći. Neka bi smo prepoznali važnost pomaganja našoj braći kroz naša djela, molitve, i općeniti duh ohrabrenja.

Pouka četiri

Obučeni i Spremni

***Ključni redak: „Obucite svu bojnu opremu Božju da se možete oduprijeti Davlovim spletkama.“
Efežanima 6:11***

***Izabrani tekstovi:
Efežanima 6:10-20***

SVATKO TKO SE preda pravедnosti ubrzo uviđa da je Kršćanski život borba. Što je vjernik odlučniji u svojoj težnji za svetosti, veći će biti Sotonini naponi da ga uništi.

(1.Pet. 5:8,9) Iz tog nas razloga Pavao potiče da koristimo pripreme koje je pružio Gospodin da bi bili uspješni u borbi s neprijateljem. (Efež. 6:10)

Naš ključni redak ukazuje na potrebu oblačenja od Boga pružene bojne opreme da bi smo se oduprli spletkama zloga. Mi možemo biti u

potpunosti zaštićeni jedino korištenjem svakog elementa zaštite koji nam je pružen.

Pavao zatim nabraja različite neophodne dijelove naše duhovne bojne opreme, počev sa opasačem istine. Kroz snagu Svetog Duha, i upijajući načela posvećenog življenja utvrđena koncentriranim naporom da se bude vođen Božjom voljom, mi ćemo biti ojačani protiv spletke zloga. Također smo upućeni da stavimo prsni oklop pravедnosti. To se odnosi na naše opravdanje koje proizlazi iz vjere u djelotvornost Kristove prolivene krvi i našeg prihvaćanja kao Božjih sinova temeljeno na pripisivanju njegove zasluge da pokrije naše nesavršenosti. (reci 12-14)

Zatim moramo obuti obuću mira. Kroz snagu Svetog Duha i spoznaju Božjih nauma i planova za nas mi možemo imati taj osjećaj unutarnjeg spokojsva, unatoč protivljenju svijeta, tijela, i Protivnika. Prirodna je sklonost da se osvetimo onima koji nam se suprotstavljaju. To se može navladati jedino kada shvatimo da se moramo usredotočiti na razumijevanje da kroz mnoge nevolje možemo ući u kraljevstvo. Naše proučavanje i upijanje Božjih dragocjenih obećanja će nam pomoći da iskusimo to stanje uma. (redak 15)

Štit vjere je također sastavni dio duhovne bojne opreme neophodan da nas zaštiti u ovom zlom svijetu. Kroz cijelu povijest, svi koji su bili blagoslovljeni od Boga, pokazali su vjeru da će ih

on nagraditi zbog njihove vjernosti premda im je nedostajala potpuna spoznaja o tome kako će on ostvariti svoje planove. Duhom začeti vjernik trebao bi biti ispunjen vjerom i nikada ne izgubiti pouzdanje s obzirom na slavni ishod koji će slijediti ovu noć grijeha. (redak 16)

Kaciga spasenja odnosi se na umno razumijevanje Božjeg plana spasenja. Naša spoznaja je ojačana proučavanjem Svetog Pisma, kroz koju možemo cijeniti mudrost, pravdu, ljubav i moć našeg Stvoritelja da ostvari ono što će biti „želja svih naroda.“ (Hag. 2:7) Mač duha je jedini napadački dio naše opreme budući da može biti korišten za suzbijanje pogreški. Međutim, trebalo bi ga se koristiti na ljubazan način, tako da ne budemo oštri u kritiziranju drugih koji možda nisu bili prosvjetljeni Božjom riječi. (Efež. 6:17)

Nebeski Poziv

„Da prosvjetli oči vašega uma kako bi ste shvatili koje li nade u pozivu njegovu, i kojeg li bogatstva slave baštine njegove među svetima, i koje li prekomjerne veličine sile njegove prema nama koji vjerujemo po djelovanju moćne snage njegove.“
- Efežanima 1:18, 19 -

TOLIKO JE VELIČANSTVEN poziv sljedbenika Krista u Evanđeoskom Dobu, da je bio nazvan „višnji poziv.“ S tim u vezi ohrabrujuće riječi Apostola Pavla trebale bi nas nadahnuti na još veće cijenjenje prednosti toga da smo primatelji takvog poziva. S poniznošću i revnom odlučnošću, on kaže, „Braćo, ja za sebe ne mislim da sam ga već dohvatio. Jedno samo: zaboravljam što je za mnom, a sežem se za onim što je preda mnom. Prema cilju težim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ (Filip. 3:13,14)

TAJNA

Apostol Pavao je, iz nekoliko aspekata, nazvao Nebeski Poziv, „tajnom.“ On kaže, „govorimo o Božjoj mudrosti izraženoj u svetoj tajni, o sakrivenoj mudrosti. Bog je prije vjekova unaprijed odredio taj svoj naum za našu slavu...Što

oko nije vidjelo i uho nije čulo...to je Bog pripremio onima koji ga ljube. A nama je to Bog otkrio svojim duhom.“ (1.Kor. 2:7,9,10) Na drugom mjestu Pavao piše, „Velika je ta sveta tajna. A govorim o Kristu i skupštini.“ (Efež. 5:32) Da bi se razumjelo te i druge „tajne“ povezane sa Nebeskim Pozivom, Pavao priopćuje da se zahtijeva nešto više od ljudske sposobnosti, jer to je „sakrivena mudrost.“ Kako bi smo primili takvu mudrost zahtijeva se da imamo vjeru u Boga i u prolivenu krv našeg Gospodina Isusa. To također zahtijeva prosvjetljeni um kroz utjecaj Božjeg Svetog Duha.

Nebeski Božji poziv je slavni poziv proširen na one za koje on želi da imaju udio u nebeskom nasljedstvu u koje je Krist Isus već ušao. Nakon riječi našeg uvodnog teksta, u kojima on govori o „nadi [našeg] poziva,“ Pavao kaže da je taj poziv bio „po djelovanju [Božje] moćne snage njegove, što je na djelu pokaza u Kristu kad ga uskrisi od mrtvih,...i dade ga kao glavu nad svime u crkvi, koja je tijelo njegovo, punina onoga koji sve u svima ispunja.“ (Efež. 1:19, 20, 22, 23) Tako vidimo da Nebeski Otac, njegov sin Krist Isus, i Kristova nevjesta i sunasljednik – primatelji Nebeskog Poziva – svi imaju važne odgovornosti u vezi s njegovim ostvarenjem.

ZAHITIJEVI

Da bi se bilo sudionicima tog Nebeskog Poziva, Pavao kaže da moramo „biti Kristovi“ – to

jest moramo mu pripadati. „Onda“ on nastavlja, „ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:29) Da bi se pripadalo Kristu zahtijeva da mi najprije prihvatimo zasluge njegove otkupne žrtve u našu korist, ali to nije sve. To također znači napraviti potpuno posvećenje Bogu da ćemo vršiti njegovu volju, i kao dio te volje, biti uronjeni u Kristovu žrtvenu smrt, i onda biti začeti Božjim Svetim Duhom. (Rim. 12:1; 6:3, 4; 1 Sol. 4:8)

U skladu s tim zahtijevima, mi moramo dodatno razviti u našoj osobnosti duh, ili stav, Učitelja, biti sve više i više usklađeni s njegovom osobnošću. To će zahtijevati ozbiljno testiranje i ispitivanje, upravo kakvo je i Isus podnio. Ako smo mi od onih koji su „po njegovoj odluci pozvani,“ Bog navodi, kroz apostola, da mi moramo biti „suobličeni liku Sina njegova te da on bude prvorođenac među mnogom braćom...Te [Isusovu braću] i pozva; i koje pozva te i opravda; a koje opravda, te i proslavi.“ (Rim. 8:28-30)

Mnogo je toga potrebno za naš razvoj da bi smo dostigli to konačno stanje „biti proslavljeni“ – Božje obećanje nama ako smo vjerna „braća“ njegovog Sina. Koliko je važno da u našim životima odjekuju osjećaji Apostola Pavla koji je napisao, što se tiče sebe, „Jedno samo:...Prema cilju težim, k nagradi višnjega poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ Tada nas on po tom istom pitanju ohrabruje, govoreći, „ovako mislimo!“ (Filip. 3:13-15) Za

Pavla i za nas, težnja „prema cilju, k nagradi“ uključuje razvoj ljubavi – krajnje ljubavi prema Bogu i njegovom Sinu, ljubavi prema pravедnosti, ljubavi prema našoj subraći, i suosjećajnoj ljubavi prema svijetu, čak i prema našim neprijateljima. Premda mi ne možemo savršeno pokazivati te aspekte ljubavi u riječi i djelu, mi moramo razviti savršenstvo namjere i sličnost Bogu i njegovom Sinu u našem srcu koji su postojani i potpuno lojalni. Takva kristalizacija osobnosti, stečena stalnom borbom u „dobrom boju vjere“ i „postojanošću u dobrom djelu,“ će nam pomoći da postignemo „slavu i čast i neraspadljivost.“ (1 Tim. 6:12; Rim. 2:7)

POSEBNA KLASA PROREČENA

Abrahamski savez, ili obećanje, najprije zabilježeno u 1 Moj. 12:3 i ponovljeno u 1 Moj. 22:18, objavljuje Božji naum da će kroz „potomstvo“ Abrahama, blagoslovi na kraju poteći prema svim narodima na zemlji. Premda su obećani i prorečeni prije mnogo stoljeća, mi još ne vidimo da ti blagoslovi teku prema čovječanstvu. To je zbog toga što se dio „potomstva“ kroz koje će ti blagoslovi teći, klasa „nebeskog poziva, još uvijek razvija. Zaista, Pavao kaže da je ta klasa „potomstva“ bila „u njemu [Kristu] izabrana prije postanka svijeta, da budemo [oni razvijeni pod tim uređenjem] sveti i bez mane pred njim u ljubavi.“ (Efež. 1:4) Ovdje smo ponovno ukazali na

visoke kriterije neophodne da bi se bilo djelom te posebne klase—„biti sveti,“ „bez mane“ i „u ljubavi.“

Biblija koristi brojne druge nazive da identificira „potomstvo“ ili klasu „nebeskog poziva.“ Pavao naziva tu grupu „crkva prvorođenaca zapisanih na nebesima,“ i također nam kaže da je Krist Isus „glava nad svime u crkvi, koja je tijelo njegovo.“ (Hebr. 12:23; Efež. 1:22,23) U jednom drugom ukazivanju, on ih naziva Isusovom „braćom,“ „djeca koju mu je dao Bog.“ (Hebr. 2:11,13) Apostol Petar govori o njima kao o „rodu izabranom, kraljevskom svećenstvu, narodu svetom i puku stečenom.“ (1.Pet. 2:9) Pod Kristom kao njihovim Prvosvećenikom oni su sada razvijani da bi bili djelom „kraljevskog“ svećenstva koje će dijeliti blagoslove obećane „svim narodima na zemlji.“

Ivan koji je napisao Otkrivenje bilježi, „nego će oni biti svećenici Božji i Kristovi, i s njime će kraljevati tisuću godina.“ (Otkr. 20:6) Milenijska vladavina i svećeništvo Mesije i vjernih članova njegovog „tijela“ biti će vrijeme za podizanje i blagoslivljanje čovječanstva, kao što je prije toliko vremena Bog i obećao Abrahamu. Tijekom tog istog milenijskog razdoblja obnove svijeta i vraćanja svega što je bilo izgubljeno zbog Adamovog prijestupa, čovjekov veliki Protivnik, Sotona, biti će svezan. (reci 1, 2) Osim toga, to će biti vrijeme kada će spoznaja o Gospodinu ispuniti

svu zemlju, i u kojemu i sama zemlja više neće biti prokleta, nego obnovljena u rajsko stanje. (Iza. 11:9; Hab. 2:14; Otkr. 22:3)

PRIPREMA BUDUĆIH SVEĆENIKA I KRALJEVA

Sadašnji zadatak onih koji trče prema cilju nagrade Nebeskog Poziva je njihov razvoj i osposobljavanje za buduće djelo službe kao svećenika i kraljeva u idućem dobu. Da bi bili spremni poučavati svijet poukama kao što su blagost, strpljivost, bratska ljubav, dugotrpljivost, ljubav, mi moramo najprije razviti u sebi ta svojstva. (Gal. 5:22,23; 2 Pet. 1:5-7) Razvoj tih plodova i milosti duha od vitalnog je značaja da bi smo bili spremni za slavno djelo koje je pred nama.

Budući je velika većina čovječanstva bila zasljepljena od „boga ovoga svijeta,“ oni nisu primatelji Božjeg Nebeskog Poziva, pa im se stoga sada ne sudi kao njihovoj službi živom Bogu. (2.Kor. 4:4) Kao posvećeni Kristovi sljedbenici, mi moramo imati na umu da hodimo „tijesnim putem“ i da je „malo onih koji ga nalaze.“ (Mat. 7:14) Mi nastojimo pripasti „malom stadu“ kojima je „volja Oca našega dati kraljevstvo.“ (Luka 12:32)

„Ta gledajte braćo poziv svoj,“ Pavao kaže, „nema mnogo mudrih po tijelu, ni mnogo moćnih, ni mnogo uglednih. Nego ludo svijeta izabra Bog da posrami mudre; i slabo svijeta izabra Bog da posrami jake.“ (1 Kor. 1:26,27) Razlog za to je dan

u retku 29, „da se nijedno tijelo ne bi pohvalilo pred njim.“ Kada „gledamo naš poziv“ u tom svjetlu Pavlova daljnja pobuda bi trebala naći smještaj u našem srcu: „Tko se hvali u Gospodinu neka se hvali.“ (redak 31) Jakov također komentira posebnu prirodu tog Nebeskog Poziva, govoreći, „Čujte, braćo moja ljubljena! Ne izabra li Bog siromahe ovoga svijeta da budu bogataši u vjeri i baštinici kraljevstva što ga obeća onima koji ga ljube?“ (Jak. 2:5)

Sjećamo se da je pod predodžbenim Izraelskim Savezom Zakona svećenička služba bila zasebna i odvojena od položaja kralja. Međutim, u Mesijanskom kraljevstvu, dvije će službe biti kombinirane, kako je prikazano u Melkizedeku. Mi čitamo u 1.Moj. 14:18 i Pavao potvrđuje u Hebr. 7:1, da je on bio „kralj Šalema“ i „svećenik Boga Svevišnjega.“ U Bibliji se o proslavljenom Isusu govori kao o „Kralju kraljeva.“ (Otkr. 17:14; 19:16) Osim toga, Pavao ga identificira kao onoga koji je „dovijeka velesvećenik po redu Melkizedekovu.“ (Hebr. 6:20) U ovom istom reku on kaže da je Isus naš „preteča“ što znači da ćemo i mi, budemo li vjerni našem pozivu, imati udjela s njim i u svećeničkoj i u kraljevskoj službi. Zaista „učinio nas je kraljevima i svećenicima Bogu našem“ kaže Ivan u Otkrivenju, u svrhu vladanja i suđenja svijetu u pravednosti s našom glavom, Kristom Isusom. (Otkr. 5:10)

Mi čak i sada sudjelujemo u svećeničkom djelu—ne kao kraljevski svećenici, nego kao žrtvujući svećenici, predočeni s Aronom i njegovim sinovima. Budemo li vjerni kao žrtvujući svećenici, po redu Aronovu, bit će nam dana prednost da budemo svećenici po redu Melkizedekovu, imajući dodanu titulu Kralja, i vladajući s našom Glavom nad narodima u svrhu toga da ih se blagoslovi i vrati natrag u sklad s njihovim Stvoriteljem. Apostol objavljuje, „Pomazanje [za tu posebnu službu] koje primiste od njega u vama ostaje.“ (1 Ivan. 2:27) Pomazanje o kojem Ivan ovdje govori bilo je izlivanje Svetog Duha na Dan Pedesetnice, koje je, zajedno sa svojim individualnim značajem, također pokazalo Božje posvećenje cijelog Kristovog tijela kao budućeg Melkizedekovog svećenstva. Jedno pomazanje za tu službu nastavilo je teći kroz cijelo Evanđeosko Doba. Kada svi oni koji su iz tog izabranog broja i koji su došli pod to jedno pomazanje budu bili „pozvani, izabrani i vjerni,“ i proslavljeni sa svojom glavom, Kristom Isusom, Nebeski Poziv Evanđeoskog Doba će završiti. (Otkr. 17:14)

NEMA VIŠE NI ŽIDOV NI GRK

U Božjoj pripremi Nebeskog Poziva, „Nema više: Ni Židov ni Grk, nema; ni rob ni slobodnjak, nema: ni muško ni žensko – jer vi ste svi jedno u Kristu Isusu. Ako li ste vi Kristovi“ – to jest, ako pripadate Kristu, bez obzira na nacionalnost, spol,

ili druge razlike po tijelu – „onda ste Abrahamovo potomstvo i baštinici po obećanju.“ (Gal. 3:28, 29) U skladu s time, mi također čitamo, „Ta nema razlike između Židova i Grka, jer isti je Gospodin sviju, bogat za sve koji ga zazivlju.“ (Rim. 10:12) Pitamo se zašto je Pavao osjećao potrebu da piše o tim stvarima. U to je vrijeme bilo mnogo nesporazuma među Židovima koji su prihvatili Krista. Mnogi su osjećali da i dalje imaju naklonost Božju i da su zato iznad Grka – Pogana koji su također došli u Krista – i pokušali su vezati na njih izvjesne terete Mojsijevog Zakona.

Židovi su bili narod kojem su „bile povjerene objave Božje.“ (Rim. 3:1,2) Jedna od tih „objava“ koja je postala glavnom točkom sukoba, i koju su mnogi Židovski Kršćani pokušali nametnuti na svoje Poganske pandane, bio je zakon o obrezanju. U Galaćanima, 5 poglavlje, Pavao im je istaknuo da svojim nametanjem tjelesnog obrezivanja, u stvari, čine Krista beskorisnim. On zaključuje svoje komentare nekoliko redaka kasnije, govoreći, „Ta u Kristu niti što vrijedi obrezanje niti neobrezanje, nego vjera koja kroz ljubav djeluje.“ (reci 2-6) Osnova Pavlovog argumenta bila je da nije bilo ničeg samo po sebi pogrešnog kod doslovnog obrezanja ili neobrezanja. To su jednostavno bile tjelesne, izvanjske stvari. Vjera, koja djeluje kroz ljubav, on kaže je od daleko veće važnosti barem kad je Bog u pitanju. Njegov zakon više nije bio napisan „crnilom, nego Duhom živoga

Boga; ne na pločama kamenim, nego na tjelesnim pločama srca.“ (2 Kor. 3:3) Za mnoge je to bila dosta teška lekcija za naučiti, ali je ona predstavljala važan dio uzvišenijeg zakona datog onima koji će prihvatiti Božji Nebeski Poziv.

U Kristu nema također niti „rob ni slobodnjak...muško ni žensko.“ Bog prihvaća sve one koji mu dolaze kroz Krista, bez obzira na takve tjelesne razlike. Te su, isto tako kao i druge razlike među čovječanstvom, bile korištene od mnogih u svijetu kako bi se zadobila prednost nad drugima. Međutim, ako smo došli u Krista, mi smo jedno s Božjeg gledišta. On postupa s nama svima kao sa svojom djecom, i ima blagoslove za sve u skladu sa svojom voljom. Naš je Nebeski Otac u stanju pomoći nam da „nadmoćno pobjeđujemo po onomu koji nas uzljubi“ bilo da smo gospodar ili sluga, bogati ili siromašni, mladi ili stari, muško ili žensko. (Rim. 8:37) Ako prizivamo ime Gospodinovo s iskrenošću srca i željom da vršimo njegovu volju iznad svega drugoga, i ako smo vjerom prihvatili vrijednost Kristove krvi, mi smo u ispravnom stanju da budemo sudionici Nebeskog Poziva.

BESPLATNO ZA SVE

Drugi važan aspekt naše poruke je da je milost koja je omogućila da evanđeoska poruka uđe u naša srca u sadašnje vrijeme „dar“ od Boga. (Rim. 5:15) Biblija nas obavještava da će to tako nastaviti

biti i u budućnosti. Ivan u Otkrivenju, govoreći o uvjetima datima svem čovječanstvu u Kristovom kraljevstvu, govori o tom vremenu: „Tko god želi neka uzme vode života za badava.“ (Otkr. 22:17) Božji „dar“ milosti i „voda“ istine dani su za badava, bilo sada onima koji prihvate Nebeski Poziv, ili u budućnosti svijetu kad budu bili dovedeni natrag u sklad s Bogom u kraljevstvu. Jedina „cijena“ je poslušnost volji Božjoj od srca.

Onima koji se razvijaju pod uređenjem „nebeskog poziva“ u sadašnje vrijeme, riječima našeg Učitelja bila je istaknuta posebna, važna prednost, naime on je rekao, „Besplatno ste primili, besplatno dajte.“ (Mat. 10:8) Kao što smo badava primili mnogo toga od našeg Nebeskog Oca, mi bi smo trebali za badava dati drugima širenjem Evandeoske poruke. U proročanstvu o zadatku kojeg trebaju ispuniti Isus i njegovi sljedbenici, prorok Izaija kaže, „Duh Svevišnjega Gospodina Jehove na meni je, jer Jehova me pomazao da objavim dobru vijest krotkima. Poslao me da povijem rane onima koji su srca slomljena, da objavim slobodu zarobljenima i otvaranje očiju zatočenima.“ (Iza. 61:1) Ovaj redak govori o davanju poruke, ne osude i tame, nego nade, ohrabrenja, i dobre vijesti koja će se uskoro realizirati na zemlji. Takva je evandeoska poruka, koju bi smo, poput Isusa, trebali „za badava“ dati svima koji imaju uho za slušanje.

Dok govorimo dobru vijest o kraljevstvu, poruka koju „za badava“ dajemo drugima trebala bi najvećim dijelom služiti za nadu i ohrabrenje. Međutim, još uvijek postoji mogućnost, čak i u ovom zadnjem dijelu Žetve, da dosegamo jednog tamo jednog vamo koji mogu biti potaknuti do te mjere da i oni također požele biti djelom „kućanstva vjere,“ i da trče prema „cilju, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.“ Biblija pokazuje da će jedino „blagi i ponizna srca“ biti u ispravnom stanju uma i srca da prime i razumiju Istinu kako je otkrivena Svetim Duhom razumijevanja. (Mat. 11:29) Kao što psalmista piše, „Krotke će uputiti da žive po zakonu njegovu, učit će krotke putu svojemu.“ (Ps. 25:9)

JARAM

Još jedna stvar za razmotriti s obzirom na prednost sudjelovanja u Nebeskom Pozivu odnosi se na simbol jarma. Biblija govori o tome kao o simbolu rada ili službe u jednom ili drugom obliku. Biblijski govoreći, postoje dvije klase radnika. Kao prvo, to su oni koji su manje ili više „ujarmljeni“ sa svijetom i njegovim težnjama, radeći za stvari sadašnjeg tjelesnog života. Drugo, postoje oni koji su uvijek bili u velikoj manjini, čija je primarna želja u životu raditi za, ili služiti Nebeskom Ocu, koji su „ujarmljeni“ s njim i njegovom stvari. Isus je govorio o tima kao onima koji „ne rade za hranu

koja propada, nego za hranu koja ostaje za život vječni.“ (Ivan 6:27)

Jaram također može simbolizirati ropstvo, ako to za što se radi nije u skladu sa Božjim sadašnjim pripremama i naumima. Bilo je onih u danima našeg Gospodina, kao i danas, koji nastavljaju raditi pod jarmom Saveza Zakona, stavljajući mu se u „jaram ropstva“ umjesto da budu oslobođeni u Kristu. (Gal. 4:9, 22-26; 5:1) Drugi jaram pod kojim je cijelo čovječanstvo, Židov i Neznabožac, bilo od Adamovog pada i pod kojim su robovali u većoj ili manjoj mjeri, je ropstvo grijehu i smrti izazvano Sotoninim djelovanjem. Međutim mi se radujemo da će taj jaram uskoro biti razriješen od strane Isusa, koji će „uništiti onoga koji ima moć prouzročiti smrt, to jest Đavla, i da oslobodi sve...koji su cijeli život bili podložni ropstvu.“ (Hebr. 2:14,15)

Ako smo mi od onih koji su odazvali na Božji „nebeski poziv“ tijekom sadašnjeg Evanđeoskog Doba, mi imamo prednost biti „proglašeni pravednima zbog vjere,“ što rezultira našim stjecanjem „mira s Bogom preko našega Gospodina Isusa Krista.“ (Rim. 5:1) To je zaista poseban blagoslov, jer nam je omogućio da skinemo jaram ropstva grijehu, i da stavimo Kristov jaram, postajući suradnici s njim u Očevoj službi. U njegovoj službi mi možemo, u više navrata, naći relativno malo mira i počinka po tijelu, ali ćemo se mi radovati u toj radosti i spokoju koje nalazimo

„po Duhu njegovu za unutarnjega čovjeka.“ (Efež. 3:16)

Naš sadašnji počinak vjere utemeljen je u spoznaji Božjeg plana i osobnosti. On tvrdi s punim jamstvom da je Isus zaista „platio sve“ i za Židova i za Pogana. Taj sadašnji počinak će jednog dana biti zamjenjen sa stvarnim počinkom u kraljevstvu. To neće biti počinak neaktivnosti, nego umjesto toga potpuni odmor od bilo kojih i svih briga koje smo imali u ovom životu koje su nam bile jaram ropstva na mnoge načine i u različitoj mjeri. Tada, ćemo biti oslobođeni od svih tih stvari, u potpunosti pripremljeni za „veća djela“ koja će nam Bog dati. (Ivan 14:12) Za sada međutim moramo biti uključeni u vezivanje našeg vremena, utjecaja, sredstava, talenata, i mogućnosti, usmjeravajući ih što je više moguće u Gospodinovoj službi.

Isus je rekao, „Ako ostanete u mojoj riječi, zaista ste moji učenici, i upoznat ćete istinu i istina će vas osloboditi.“ (Ivan 8:31,32) Istina je ta koja nas oslobađa—od zabluda iz prošlosti, od praznovjerja, da spremno volimo Boga, ne kroz strah; da vjerujemo njegovoj Riječi u njenom potpunom skladu; da imamo pouzdanje i vjeru u našeg Nebeskog Oca i njegovog Sina, Isusa, koji su autori tih slavni istina i koji su ih iznijeli na vidjelo. Primivši tako Božju Riječ istine, mi možemo potvrdno odgovoriti na poziv, „Dođite k meni svi koji ste izmoreni i opterećeni i ja ću vas okrijepiti! Uzmite jaram moj na sebe i učite od

mene, jer ja sam blag i ponizna srca, i naći ćete okrepu za duše svoje! Jer jaram je moj ugodan i teret je moj lak.“ (Mat. 11:28-30)

SUNASLJEDNICI

Kao što je ranije navedeno, nama je bila dana mogućnost da budemo „nasljednici po obećanju“ danom Abrahamu. (Gal. 3:29) Pavao to nadalje razlaže s ovim riječima, „Mi smo djeca Božja. A ako smo djeca, onda smo i nasljednici – nasljednici Božji, a sunasljednici Kristovi.“ (Rim. 8:16,17) Međutim, postoji važan preduvjet koji je vezan za Pavlovu izjavu u 17 retku da smo „sunasljednici Kristovi“ – „ako trpimo zajedno s njim.“ Da bi smo s Kristom nasljedovali uzvišenu čast da nas se računa djelom potomstva Abrahamovog, mi moramo biti poput našeg Gospodina, ne samo po osobnosti, nego također i kao sudionici njegovih patnji.

„Osim toga, vi ne pripadate sebi, jer ste skupo kupljeni,“ podsjeća nas Pavao. (1 Kor. 9:19,20) S obzirom da smo bili „kupljeni“ s cijenom Isusove krvi, i da smo ju prihvatili kao temelj našeg položaja pred Bogom pod njegovim Nebeskim Pozivom, naša volja sada mora biti podređena njegovoj u svim stvarima. To uključuje stvar trpljenja. Bog ne uživa u tome da gleda da bilo koje od njegovih stvorenja pati. Ipak, on shvaća da takva vrsta iskustava služi tome da nas oblikuje i pripremi za naše buduće djelo kao dijela Melkizedekovog

svećenstva. Stoga je to dio našeg osposobljavanja kao onih koji su prihvatili Božji poziv da budu iskušani i potpuno ispitani – uključujući žrtvu i trpljenje. Petar i Pavao govore o dalekosežnoj vrijednosti tih iskustava, govoreći, „Da se prokušanost vaše vjere – mnogo dragocjenija od zlata propadljivoga koje se u vatri kuša – nađe na hvalu i čast i slavu o objavljenju Isusa Krista.“ „Jer naša trenutna i laka nevolja donosi nam sve veću, vječnu slavu.“ (1 Pet. 1:7; 2 Kor. 4:17)

Što je to što ćemo mi naslijediti kao sunasljednici s Kristom ako se pokažemo vjernima našem pozivu? Biblija nam pomaže odgovoriti na to pitanje. Bog, govoreći proročanski kroz psalmistu svom vjernom Sinu i njegovim suradnicima, kaže, „dat ću ti narode u nasljedstvo i krajeve zemaljske u posjed.“ (Ps. 2:8) Isus je dao ovu dodatnu izjavu: „Sretni su krotki jer će naslijediti zemlju.“ (Mat. 5:5) Ovi reci govore o dvije stvari koje će Krist, Glava i tijelo, naslijediti – narodi i zemlja. „Zemlja“ se odnosi na doslovni planet Zemlju na kojem prebiva čovjek. U Kristovom će kraljevstvu, sadašnje „proklestvo“ biti uklonjeno sa zemlje, i ona će biti obnovljena u rajsko stanje kao čovjekov vječni dom. (1 Moj. 3:17; Otkr. 22:3) Budemo li vjerni, naša će prednost biti naslijediti zemlju i ponovno je učiniti prikladnom kao čovjekovo prebivalište.

Krist i njegova vjerna nevjesta će također naslijediti „narode,“ što jednostavno znači

„ljude.“ Svi koji su u svojim grobovima „izići će“ – i Židovi i Neznabošci jednako – kako bi bili poučeni pod vodstvom duhovnog potomstva Abrahamovog. Vjerni „drevni dostojnici,“ koji su živjeli prije Prvog Dolaska našeg Gospodina i tako im nije bila dana prednost da dođu pod uslove Nebeskog Poziva, služiti će kao Kristovi zemaljski predstavnici u tom velikom procesu obrazovanja čovječanstva. Prirodni Izrael će također igrati ulogu u tome, budući će oni biti prvi koji će prepoznati Mesijinu ruku u stvarima na zemlji. Oni će kao posljedica toga biti blagoslovljeni i postati jezgrom onih koji će hoditi „uzvišenim putem svetosti.“ (Iza. 35:8) Na kraju, će sve nacije i narodi, kada vide kako Božji blagoslovi teku Izraelu, poželjeti pridružiti im se i primiti udio u veličanstvenim pripremama kraljevstva. Budemo li vjerni „sunasljednici“ s Kristom, mi ćemo naslijediti veliku prednost da nas se koristi u donošenju tih stvari, i da blagoslovimo „sve narode na zemlji.“ (1 Moj. 12:3)

BOŽJI BISERI

U ovoj smo pouci razmotrili mnoge aspekte Nebeskog Poziva i neophodne korake razvoja koje moramo preduzeti kako bi smo bili vjerni tom veličanstvenom pozivu. Jedan od prekrasnih simbola korištenih u Bibliji da opiše one koji su bili odabrani za taj počasni položaj je da su oni Gospodinovi dragulji. Prorok Malahija koristi taj

simbol; međutim, prije nego što to čini, on nas podsjeća da čak iako smo bili razvijeni kao Božji biseri, općenita zloća svijeta nastavlja se posvuda oko nas. „Zato hvalimo ponosite da su sretni; napreduju koji čine bezakonje, i koji iskušavaju Boga, izbavljaju se.“ (Mal. 3:15) Ne bi nas trebalo iznenaditi, niti obeshrabriti, što svjedočimo takvim uvjetima dok nastojimo ići „protivno struji“ razvojem poniznosti, pravednosti, i krotke podložnosti Božjoj svetoj volji.

Prorok zatim daje potrebno ohrabrenje onima koji nastoje ugoditi Bogu. On kaže, „U to su vrijeme oni koji se boje Jehove razgovarali jedan s drugim, svaki s bližnjim svojim, i Jehova je pazio i slušao. I pred njim se počela pisati knjiga sjećanja o onima koji se boje Jehove i koji razmišljaju o imenu njegovu.“ (redak 16) Mi zapažamo tri aktivnosti koje su spomenute da u njima sudjeluju oni o kojima se govorilo u tom retku – oni poštuju Gospodina iznad svega, oni često govore jedan drugome u društvu kao sredstvo uzajamne podrške i ohrabrenja, i oni razmišljaju o Božjem imenu i njegovom veličanstvenom planu. Jedino ako takve aktivnosti učinimo redovitim djelom našeg svakodnevnog hoda moći ćemo se uspješno boriti protiv zlih uvjeta u svijetu u kojem živimo.

I konačno, prorok bilježi te predivne riječi, koje u stvarnosti nisu njegove riječi, nego riječi samog Nebeskog Oca. On kaže glede onih koji ga štiju, govore često jedan drugome, i razmišljaju o

njegovom imenu, „Da, moji će biti, veli Gospod nad vojskama, u dan kad ja pripravim svoje dragulje.“ (redak 17) Prvi od tih bio je naš Gospodin Isus. Drugi dragulji različitih veličina i oblika sačinjavaju članovi njegovog „tijela.“ Oni su bili isječeni, polirani i pripremani tokom Evandeoskog Doba. Ako smo se odazvali na Božji poziv napravivši potpuno posvećenje da vršimo njegovu volju, tada nas se računa kao jedne od tih dragulja.

Bog je taj koji nas je pozvao kao te potencijalne dragulje, isprva grube, međutim u stanju da budu oblikovani i isklesani od njega i njegovog Sina – vještog graditelja, i sposobnog da izvrši taj predivan posao. Naša je odgovornost biti ponizno podložnima poslu koji se vrši na nama kako bi nas se učinilo biserima visoke kvalitete i ljepote. Tada, budući oblikovani po uzoru savršenog primjera našeg Učitelja, i hodajući njegovim stopama sve do u smrt, mi ćemo biti umetnuti kao dragulji. Kako čeznemo za tim vremenom, i potpunim ispunjenjem riječi, „Skupite mi svece moje, koji su učinili sa mnom zavjet na žrtvi.“ (Ps. 50:5) Neka bi svatko od nas nastojao najbolje što može, uz pomoć našeg Nebeskog Oca, našeg Gospodina Isusa, i jedan drugoga, doći „k cilju, k nagradi višnjeg poziva Božjeg u Kristu Isusu.“

*„Neka vas riječ Kristova potpuno
ispuni svom mudrošću. Poučavajte i
opominjite jedan drugoga psalmima,
hvalospjevima Bogu, ugodnim
duhovnim pjesmama. Pjevajte Jehovi u
svojim srcima.“*

Kološanima 3:16

Datum Gospodinove Večere 2015

Ispravno vrijeme za godišnje održavanje
Gospodinove večere biti će nakon 18h, u četvrtak,
2. Travnja, 2015

